

1 UNA HABITACIÓ PRÒPIA

Un savi xinès va dir, fa molts anys, que fins i tot el viatge més llarg comença amb un pas. I jo, que no soc ni sàvia ni xinesa, hi estic d'acord. Arribar a ser pilot ha estat un viatge molt llarg, però encara recordo perfectament quin va ser el primer pas...

El meu viatge va començar un dia d'agost, a l'hora de l'esmorzar. És veritat que no puc dir quin dia de la setmana era, perquè, durant les vacances, a ningú li importa si és dilluns o divendres. Però recordo

perfectament que sucava pa de pessic en un got de llet fresca amb canyella quan vaig sentir la frase que m'havia de canviar la vida.

–Balma, avui arreglarem la teva habitació.

En condicions normals, les paraules *arreglar* i *habitació* a la mateixa frase m'haurien provocat un atac de cor. Un atac dels greus. Però aquella vegada era especial. Més que especial. Per fi havia arribat el moment de tenir una habitació pròpia!

Em vaig entusiasmar tant que vaig tombar el got de llet. Sort que només en quedaven quatre gotes. En la meua defensa diré que tenia motius de sobra per entusiasmar-me d'aquella manera. És que, quan estàs a punt de fer els dotze anys, és un infern compartir habitació amb un germà i una germana de vuit. Un autèntic infern. I que consti que els estimo molt, a en Leo i l'Abril, però a vegades... Hi ha dies que tinc ganes d'escoltar música, de llegir o de pensar en les meves coses. Tres activitats impossibles del tot en companyia d'uns bessons tocats de l'ala.

Ja feia mesos que me'n queixava, però els pares sempre tenien coses més urgents per atendre i tot ho arreglaven demanant-me paciència. Paciència. Com si no n'hagués tingut ja prou i massa. Però aquell estiu vaig trobar l'**ARGUMENT**, així, en majúscules i amb

negreta. Un argument definitiu. Incontestable. Imbatible. **L'ARGUMENT**, vaja!

–A l'institut, hauré d'estudiar molt més.

Ho vaig deixar caure així, com qui no vol la cosa, i me'n vaig anar. Però aquelles paraules, com esperava, van esclatar com un tro sobre els caps dels meus pares. Que no pogués escoltar música, llegir o pensar en les meves coses no els havia semblat un problema urgent, però això de no poder estudiar ho van trobar insuportable. La idea més terrorífica del món.

Com que em convenia, els vaig seguir el joc, tot i que no acabava d'estar d'acord amb ells. Per a mi, la idea més terrorífica del món no era haver d'estudiar molt, sinó, senzillament, haver de començar l'institut al setembre. Haver de sortir del poble cada dia, canviar l'escola petita i familiar per un monstre desconegut i ple de gent, enfrontar-me a una pila de profes que ves a saber de quin peu calcen... Buf! La idea em feia posar els pèls de punta, i el pitjor era que no podia compartir-la amb ningú. Els pares s'haurien angoixat inútilment, ves què hi podien fer. En Leo i l'Abril s'haurien burlat de mi, en comptes d'escoltar-me, que no era fàcil. I la colla de classe semblava tan contenta, tan encantada d'encetar aquella nova etapa de la vida, que no em veia amb cor d'omplir-los el cap amb les meves dèries. Que em sentia més sola que la una, vaja!

Els pares van començar a passejar casa amunt i casa avall, mirant cada habitació com si fos la primera vegada a la vida que la veien i parlant entre ells de tant en tant a cau d'orella. Mira que els agrada fer-se els misteriosos. No em vaig preocupar gens ni mica, perquè jo ja havia fet mil vegades aquell recorregut i sabia que acabarien arribant a l'única conclusió sensata. Si no volien fer obres i gastar diners, no, de cap manera, només hi havia un lloc possible. Ja el trobarien.

Els va costar un parell de dies, perquè són més tossuts que una mula, però finalment es van donar per vençuts.

–Balma... Hem pensat en les golfes...

–Ah, sí? –em vaig fer la despistada.

–Què et sembla, filla?

–A mi? Perfecte!

–Segur? Mira que són moltes escales per estar sempre amunt i avall...

–Millor! Em posaré en forma.

–Si n'estàs tan convençuda...

–Del tot!

–Si no hi trobes cap però...

Quin però hi havia de trobar? Si desitjava tant una habitació pròpia que m'hauria conformat encara que me la fessin al corral, en cas d'haver-ne tingut.

–M'encanta la idea, de debò.

–I a nosaltres també –va fer immediatament l'Abril, que ha de ficar cullerada en tot–. Oi que sí, Leo?

–I tant! Perquè la Balma està molt i molt pesada. Que si «cal·leu», que si «apagueu el llum», que si «deixeu-me dormir»... Una llauna.

–Cal·leu, capsigranys! –vaig tallar l'allau de queixes–. Si tant us interessa que me'n vagi, no sé per què no esteu ja buidant les golfes.

–Quan tens raó, tens raó!

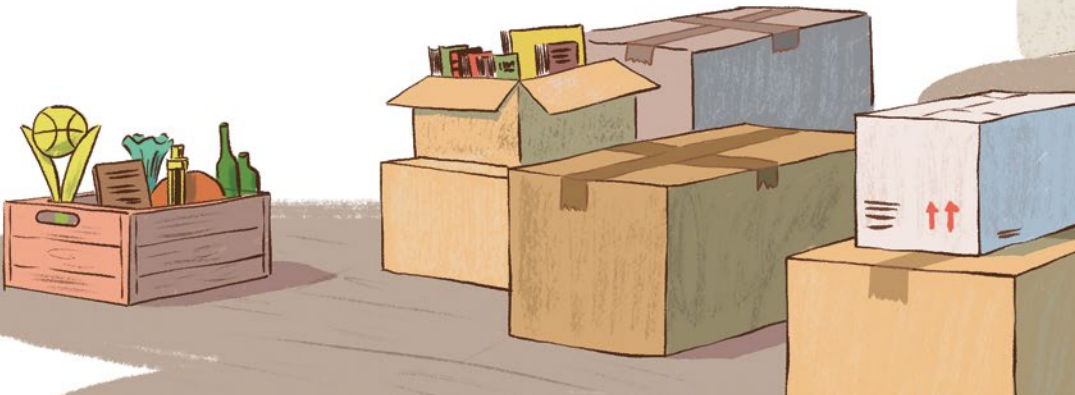
L’Abril i en Leo van córrer escales amunt, entre rialles i empentes, i els pares van córrer darrere seu com esperitats. Els bessons eren petits, però capaços de tenir les idees més terribles. De sobres sabien quin era el perill de deixar-los sols.

Les golfes estaven plenes de gom a gom de caixes plenes de qui sap què, d’estris i eines que algú havia trobat útils alguna vegada i, sobretot, de pols i de teranyines. Quin fàstic!

Va costar més del que m’havia imaginat, però al cap d’uns dies em vaig trobar mestressa i senyora d’una habitació plena de llum que em va semblar meravellosa. I no només a mi, perquè els bessons van intentar prendre-me-la de seguida... Quins bandarres!

–Nosaltres estariem superbé aquí dalt –va dir l’Abril–. Oi, Leo?

–Súper, superbé! –va confirmar en Leo–. I no molestariem ningú amb els nostres jocs.

Uf, quina feinada!
Balma, tu n'estàs segura...?

Megasegura!

Ai, ai, ai!
Encara serà un
superdesastre!

Això és missió per a
una superheroïna!

I per a un superheroi!

–Exacte! –va continuar l’Abril–. Seria com si no hi fóssim.

–Tindríeu pau i tranquil·litat –va continuar en Leo.

–En això estàvem pensant, mira, en perdre-us de vista! –els tallà la mare, burleta.

–A vosaltres encara us queden uns quants anys de llibertat vigilada, parella de dimonis –va reblar el clau el pare.

Abans que les rialles dels bessons no acabessin en llàgrimes, com solia passar, els vaig fer fora dels meus dominis amb autoritat.

–Au, aneu-vos-en d’aquí i deixeu-me organitzar les meves coses.

Vaig passar-me hores dominant el caos, sobretot perquè hi vaig trobar un munt de coses que creia perdudes. I suposo que en vaig perdre unes altres. La vida és així. A contracor, em vaig desfer de tot allò que ja no significava res. Calia fer lloc a totes les novetats que havien d’arribar a la meua vida. Va ser a l’últim calaix que vaig ordenar on va tornar a aparèixer la foto en blanc i negre que m’havia trobat abans. Vaig contemplar-la una estona. Qui era aquell home? De què anava vestit? I per què estava tan seriós? O era una expressió de tristesa?

No sé si tots els pares del món són iguals, però els meus sempre van molt enfeinats i costa molt que es concentrin en les coses importants. Vaig estar un grapat de dies amb la foto a la butxaca, intentant que algú m'expliqués qui era aquell home.

Entenc que una casa amb cinc persones dona molta feina, especialment quan dues són bessons al·lèrgics al sabó i amb un sentit de l'ordre molt peculiar, per dir-ho finament. Però també és cert que els meus pares no són precisament els reis de l'organització, i que tenen una certa tendència a córrer amunt i avall, cridant molt i solucionant poc. Cadascú és com és.

Però tot el que tenen ells d'esvalotats, ho tinc jo de tossuda. Així és que em vaig armar d'una paciència infinita i em vaig dedicar a perseguir-los per tota la casa, aguantant que m'espantessin cada dos per tres com a una mosca. I, de pas, aguantant les graciets de l'Abril i en Leo, que es pixaven de riure.

Míra-la, sembla un gos famolenc!

Ara veurem quant aguanta!

